

V I N C U L U M

Praha 22. června 1997.

Drazí,

My umíráme, ale VINCULUM, jak pozorujete, stále žije, i když není tak bujné, jak bývalo za zlých časů. Však také stárneme, nejen my, ale i naše misie. A to je to nejhorší. V Americe je doposud naplno čilý jen Petr Esterka, a ten zoufale hledá, kdo by zadržel konec našich misii v New Yorku a v Chicagu, kde je naprosto třeba mladé krve. P. Kašný šel učit kanonické právo (Pán Bůh mu to odpust!). P. Kotvrda je v New Yorku také jen na čas, P. Vojta Vít se sice nevzdává, ale zub času hlodá i na něm. V Austrálii statečně zápasí jen P. Hrdina a nyní se tam chce dostat Vojta Vičánek, který je starší než já (!). Já tu zapřísahám biskupy i provinciály, aby se nad našimi misii smilovali, nevzdávám se naděje, ale snadné to opravdu není. Tak se také za to pomodlete - ono v Evropě to není o moc lepší.

Dnes ale píšu zvláště proto, abych členy VINCULA MISSARUM upozornil, že nyní 12. června zemřel v Ravensburku náš Pepíček - čili JOSEF VOJTĚCH ŠMIDL. Snad ho většina z nás znala osobně, loni byl ještě na našem setkání v Ellwangen. Už po mnoho let říkával, že umírá, a to sloveso časoval ve všech videch. V listopadu - 30. XI. - mu bylo právě osmdesát let. Život měl zajímavý, jako všichni, kdo patřili k jeho generaci. My jsme o něm slyšeli jako o sekretáři biskupa Trochty - z toho místa musel uprchnout do exilu - a pak jsme ho znali jako horlivého stavitele kostelů: jeden z těch od něho opravených světil i pan kardinál Beran málo dní před svým hospitalizováním ve stuttgartské nemocnici. Spolubratři, kteří mu přišli na pohřeb, mohli snad (já tam bohužel nebyl) na rakvi vidět insignie čestného kanovníka litoměřického, komptura řádu lazaristů a nositele medajle sv. Martina, kterou mu propůjčila rottenburská diecéze za jeho dílo. Pán se však díval jistě na jiné věci: na jeho apoštolát v lágru Valka u Norimberka, v Texasu, v Esslingen, Hailfingen, Unterjettingen, Böttingen a jak se všechny ty švábské farnosti s koncovkou "-ingen" jmenovaly, nakonec v Mühlheimu a potom ve starobinci v Aulendorfu. I na jeho obětavost a lásku k nám všem, na kterou mnozí jistě rádi vzpomínají. Kež ho tedy Pán přijme do své radosti, kam se už pomalu chystáme i my. Zatím ale, než ho doběhneme, za něj obětujeme i mši sv. podle našeho paktu.

Ve vlastech českých je jinak velmi zajímavě, aktuálními se staly balíčky naší vlády a škrty různých ministerstev! V domě, kde je psán tento list, rádí dřevomorka, mohl bych být trestán, že jsem ji ještě podle havarijního výměru nevypudil, ale rozdělaná práce pokračuje velmi nejistě, protože se právě nyní už pracuje bez peněz, které prostě nejsou. Není to zajímavé a dobrodružné?

Církev zde ale žije a pomalu sílí. Tak jako příroda v letošním neduživém jaru. To jí to trvalo, než se zazelenala. Ale pak dokonce i kvetla. Kdo sledoval projevy Svatého otce při zdejší návštěvě, nemohl nebyť povzbuzen jeho důvěrou. On zřejmě docela živě věří, že Kristus Pán vstal z mrtvých. To ale znamená, že žije ve své církvi. Že je s námi. Že je tedy možné za každého počasí "překračovat peáh naděje". Kéž se to daří i nám. To každému z Vás přeje

Jaroslav Škarvada